

Beroep tegen schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Appellante is bij beroepschrift, bij de Commissie ingekomen op 21 juni 2003, in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 24 april 2003, houdende schorsing van appellante als docente van hetcollege te Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Bij het beroepschrift en bij het verweerschrift zijn producties in het geding gebracht. Op 10 oktober 2003 heeft te Eindhoven ten overstaan van de Commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Daarbij zijn verschenen appellante en haar gemachtigde en namens verweerster de heren, algemeen directeur, en, staffunctionaris personeel, bijgestaan door verweersters gemachtigde. Ter zitting heeft de gemachtigde van appellante een pleitnota met producties overgelegd. Verweerster heeft te kennen gegeven dat zij geen bezwaar had tegen het overleggen van de producties.

2. De feiten en standpunten van partijen

Appellante was bij verweerster in dienst als docente verzorging aan hetcollege te met een werktijdfactor van 0,767 fte, zulks voor bepaalde tijd vanaf 29 augustus 2002 tot 1 augustus 2003.

Bij brief, verzonden op 14 februari 2003, heeft verweerster aan appellante een voornemen tot schorsing kenbaar gemaakt. Vervolgens heeft verweerster appellante in het bestreden besluit van 24 april 2003 geschorst met ingang van 1 mei 2003 op de voet van artikel F9 lid 2g van de CAO-VO voor de duur van de periode tot aan het eindigen van het dienstverband, te weten 1 augustus 2003, zulks bij wege van ordemaatregel. In het bestreden besluit wordt de schorsing als volgt gemotiveerd. Gebleken is, aldus verweerster, dat appellante haar functie niet aan kan. Zij heeft te kampen met ordeproblemen. Daardoor zijn de lessen onvoldoende effectief. Door onzorgvuldige contacten met leerlingen en ouders heeft appellante het werk van mentoren en vertrouwenspersonen geschaad en de veiligheid van leerlingen in gevaar gebracht. Dit heeft geleid tot klachten van ouders, leerlingen en mentoren en andere collega's en vertrouwenspersonen. Door ongevraagde en hinderlijke interventies van appellante is ook de situatie buiten de lessen binnen de locatie, waar appellante werkzaam was, onhoudbaar geworden. Een en ander is meermalen met appellante besproken maar zonder enig merkbaar effect.

Appellante kan zich met de schorsing en de daaraan ten grondslag liggende motivering niet verenigen. Zij stelt, zakelijk weergegeven, dat het besluit is gebaseerd op aantijgingen die niet gespecificeerd zijn, het is gebaseerd op anonieme en ongedateerde verklaringen, het is ten onrechte gebaseerd op een verklaring van een begeleider op school, die is afgegeven in strijd met het vertrouwelijke karakter van een begeleiding, terwijl de verklaring voorts inconsistent is, bovendien is de begeleider niet bevoegd tot het geven van een beoordeling. Het besluit is in strijd met artikel F9 lid 2 sub g, van de CAO-VO, omdat het belang van de instelling schorsing niet vorderde. Ook was de schorsing niet noodzakelijk. Verweerster heeft de mogelijkheid tot schorsing verwerkt doordat verweerster niet heeft voldaan aan verplichtingen harerzijds. Van een deugdelijke begeleiding is geen sprake geweest. De beslissing is ten onrechte niet ondertekend door het bevoegd gezag. Ten onrechte is de beslissing mede gebaseerd op de grondslag dat appellante geweigerd zou hebben in gesprek te treden. Zij was daartoe wel bereid, zij het dat zij tevoren schriftelijk geïnformeerd wenste te worden. Er is sprake van schending van artikel F11 lid 5 van de CAO, omdat het besluit van schorsing niet binnen een zo kort mogelijke termijn is genomen en voorts schending van artikel F9 lid 2 sub g, doordat de schorsing eerst is ingegaan op 1 mei 2003.

3. De beoordeling

De Commissie zal allereerst de formele bezwaren van appellante tegen het bestreden besluit bespreken.

Dat het bestreden besluit onbevoegd is genomen is niet gebleken of aannemelijk geworden. Er

zijn geen feiten of omstandigheden gesteld of gebleken waaruit voortvloeit, dat de algemeen directeur van hetcollege terzake niet bevoegd zou zijn geweest.

Voorts levert het enkele feit, dat het schorsingsbesluit van 24 april 2003 eerst ingaat op 1 mei daaraanvolgend, geen grond op voor nietigheid van het besluit, evenmin als de (acceptabele) duur van de periode waarin het schorsingsbesluit tot stand kwam. Daarom is er ook geen sprake van strijd met artikel F11 lid 5 van de CAO. De Commissie merkt overigens ook op, dat appellante zich in de betrokken periode niet op inachtneming van de bedoelde termijnen door verweerster heeft beroepen. De formele bezwaren van appellante falen.

De onderhavige schorsing als ordemaatregel is mogelijk, indien het belang van de instelling dit vordert.

De Commissie moet vaststellen, dat een aantal personen, die betrokken waren bij het functioneren van appellante, ernstige kritiek hadden, zowel op haar functioneren als op haar persoon. Bij de stukken bevindt zich een zeer uitvoerig verslag van de begeleider van appellante (de Commissie ziet niet in waarom dit verslag niet als overtuigingsstuk zou kunnen worden gebruikt), waarin uitvoerig wordt gemotiveerd en geconcludeerd dat de begeleider het lesgeven van appellante niet goed vond. De begeleider vindt appellante qua persoonlijkheid en sociaal gedrag absoluut ongeschikt voor de betrokken vorm van onderwijs. Bovendien kan zij, aldus de begeleider, niet in teamverband functioneren op de school. Appellante heeft, aldus de begeleider, beneden de maat gepresteerd. Zij heeft zich niet professioneel gedragen, zij heeft niet de kwaliteit geleverd die men van een docent mag verwachten en zij heeft het pedagogisch klimaat in de klassen waarin zij les gaf schade toegebracht. Binnen de vakgroep heeft zij zich als soliste opgesteld, niet als teamspeler. Verder is er een aantal, door verweerster geanonimiseerde, verklaringen van ouders en andere betrokkenen, die steun kunnen geven aan de opvatting, dat continuering van de werkzaamheden van appellante niet in het belang van de school en ook niet in haar eigen belang zou zijn. Weliswaar heeft appellante bezwaar gemaakt tegen het feit dat deze verklaringen anoniem zijn, zodat zij zich daartegen niet kan verweren, maar ter zitting heeft zij verklaard dat een groot aantal van deze verklaringen, vanwege de inhoud voor haar traceerbaar is.

De Commissie is van oordeel dat een en ander in onderling verband en samenhang bezien verweerster in redelijkheid kon brengen tot het besluit de werkzaamheden van appellante op de locatie van hetcollege waar zij werkzaam was, in het belang van de school te doen eindigen. Dit klemt temeer, nu verweerster bereid was om met appellante in gesprek te komen over een andere oplossing, zoals tewerkstelling buiten de betrokken locatie. Dat appellante niet op de uitnodiging om in gesprek te komen met verweerster is ingegaan, om reden dat zij tevoren een schriftelijke toelichting wenste, dient voor haar rekening te blijven.

Nu ook overigens geen gronden zijn gebleken waarop het bestreden besluit niet in stand zou kunnen blijven, dient het beroep van appellante ongegrond te worden verklaard.

4. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Katholiek Voortgezet Onderwijs,

Recht doende,

Verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven te Eindhoven op 10 oktober 2003 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. A.F.M. Schrickx, mr. Th.M. Dorn en W. Stoop, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, waarnemend-secretaris.